Bucovina Profundă
14 Ianuarie 2018

IONEL MOȚA:

Liga Națiunilor – idealul, viciile și primejdia ei

Conferință ținută la Cercul de Studii al Centrului Studențesc București 15 dec. 1929

Cu o valoroasă Introducere *de* MUGUR VASILIU*, scrisă în septembrie* 2013

Textul conferinței, ce a fost ținută cu 83 de ani în urmă, este și astăzi un text-reper pentru înțelegerea situației internaționale și interne în care viețuim noi, cei de astăzi. Sigur că Liga Națiunilor sau Societatea Națiunilor și-a schimbat între timp numele – în Organizația Națiunilor Unite, ONU – și, tot așa de sigur că între timp conducătorii acestui organism supra-statal (aceiași de la înființarea acestei societăți și până în prezent) au creat un cadru butaforic de legalitate și au făcut pași importanți spre atingerea scopului lor. Ceea ce ne apare, însă, ca deosebit de important este faptul că textul lui Ionel Moța și-a păstrat actualitatea – scopul lor este același de la înființare până acum, este scopul enunțat cu mare luciditate, în textul de față. Mai mult, cred că se poate spune, fără pericolul de a greși, că această conferință este fundamentală pentru înțelegerea mecanismelor care generează mișcările internaționale de astăzi, și care explică și clarifică asupra mobilului și scopului pentru care a fost creată și în care funcționează Uniunea Europeană – în textele iudeofrancmasoneriei apare cu numele Statele Unite ale Europei, fiindcă așa se vorbea și se scria în actele interne ale societăților oculte, referitor la acest pseudoconstruct dizolvant pentru națiile care intră în colaborare, sau mai bine spus, care intră sub sclavia acestei organizații politice iudeofrancmasonice supra-statale.Analiza pe care o face unul dintre eroii de la Majadahonda – cel care împreună cu avocatul Vasile Marin și-a dat viața pentru Hristos, pe front, în războiul civil din Spania – este fără replică: ce este? și ce pretinde a fi, fără să fie, Liga Națiunilor?; de ce nu este ceea ce pretinde a fi? Care este scopul și cine se află în spatele acestei organizații?, precum și ce este de făcut acum? – este vorba atât despre acum-ul din 15 decembrie 1929, precum și despre acel acum al momentului, în care citim noi rândurile de mai jos; acestea sunt întrebările la care răspunde conferențiarul. Claritatea și obiectivitatea cu care pledează doctorul în

drept Ionel Moța, nu mai dau loc la nici un fel de comentarii: este prezentată și analizată din punct de vedere principial și din punct de vedere de drept, Liga Națiunilor, care s-a dovedit că este nimic altceva decât o stafie, o nouă păcăleală a unui sistem care inițiază și susține lupta împotriva Bisericii lui Hristos și care pregătește înființarea statului mondial, deasupra căruia se va așeza Antihrist.

Lucru care ni se pare, deasemenea, foarte important de observat este că paralizia sufletească și intelectuală – despre care vorbește Ionel Moța referindu-se la perioada contemporană lui – caracterizează întru totul și perioada noastră, astăzi, după 83 de ani.

Dintr-o altă perspectivă, acest text surprinde prin spulberarea raportului temporal linear, cu care am fost obișnuiți, între noi și cei dinaintea noastră: pare că Ionel Moța a ținut această conferință ieri, pentru noi, pentru aceia dintre noi care nu pun mai presus de Hristos propriul lor confort sau „echilibrul”– cât va fi fiind el.

Pe 13 ianuarie se împlinesc 75 de ani de la plecarea la Hristos a celor doi eroi – Ionel Moța și Vasile Marin – de pe frontul din Spania, unde Mișcarea Legionară a înțeles să își trimită spre sacrificiu cei mai buni români – spălând astfel rușinea și pata de sânge pe care alți „români” care luptau împotriva lui Hristos, le-au adus asupra noastră.

Dumnezeu să-i odihnească!

Mugur Vasiliu

Liga Națiunilor – idealul, viciile și primejdia ei

Doamnelor și Domnilor,

Cu riscul de a părea exagerat, voi începe făcând clar și categoric o afirmație, mai bine zis repetând o afirmație făcută înaintea mea de alții mai competenți, ca de pildă Vasile Conta – și anume: națiunea noastră merge spre pieire, dacă nu ne vom opri de pe calea pe care o batem azi. Am spus că e foarte probabil ca asemenea cuvinte să vă pară exagerate, cu toată realitatea ce ne stă zilnic în fața ochilor. Căci mă gândesc la un adevăr psihologic asupra căruia ne-a atras atenția, nouă creștinilor europeni, miraculosul predicator creștin indian Sadhu Sundar Singh, când ne-a caracterizat spunând că-i facem impresia unor leproși. Într-adevăr, spune acesta, e îndeobște știut că leprosul, deși e năpăstuit de cea mai cumplită nenorocire și-și vede corpul hidos acoperit de bube și putrezindu-i lent, an de an, totuși el nu-și dă seama de grozăvia realității, iar hâzenia lui, prin banalizare, i se pare ceva aproape normal și, în orice caz, suportabil. Iar noi creștinii, spune neofitul misionar indian, tot astfel, facem impresia că nu suntem prea emoționați și deranjați de pierzania morală a materialismului, a dominației cărnii suverane, în care am ajuns. Ni se pare că așa e normal, așa trebuie să fie omul și suntem foarte severi față de exagerările „maniacilor unei morale creștine perimate". Aceeași psihologie caracterizează pe om și în raporturile sale cu sentimentul național, cu realitatea vieții naționale. E drept că în toate orașele noii Românii, suntem sistematic și progresiv înlocuiți de către străini, îndeosebi jidani, care au ajuns să stăpânească aproape în întregime comerțul, industria și băncile, să domine presa și indirect politica, iar prin numărul lor mare din Universități să constituie un real pericol pentru cultura noastră.

E incontestabil că acești străini ne sunt dușmani și că totul merge agravându-se, totuși, nu ne place să ne zdruncine cineva micile noastre echilibruri personale, relativa noastră liniște și pace, spunându-ne lucruri atât de alarmante și concluzii atât de deprimante, cu evidențierea anumitor sacrificii ale acestui echilibru prezent pentru salvarea zilei de mâine. Nu ne plac asemenea vorbe, preferăm să fim lăsați să ne vedem de bubele noastre, care în definitiv poate n-or fi chiar atât de hidoase cum s-ar părea, și de aceea ne calmăm ușor, taxând drept exagerare afirmații ca cea pe care am făcut-o, chiar dacă ea vine de la un cap ca a lui Conta.

Totuși, realitatea e aceasta: vom pieri. Vom pieri, evident, dacă nu vom lua măsurile necesare de salvare, pe care azi nu le vedem nicăieri. Și nici nu este exact a zice că „vom pieri”, ci: pierim încă de pe acum și tot mai mult. Căci un neam nu piere într-un moment, printr-o ultimă suflare, ca un om, ci se descompune lent, printr-o moarte ce poate dura veacuri întregi. Astfel, azi e aproape iremediabil pierit neamul românesc din nordul Bucovinei, din Maramureș, din multe orașe și din atâtea părți ale țării. În aceste părți, românismul trebuie înviat, replantat, căci e aproape dispărut. Procesul extrem de grav, continuă și, dacă-l lăsăm neîmpiedicat, ei bine, s-o știm cu toate că n-am vrea să ni-o spunem prea brutal și convingător: vom pieri complet, trecând în prealabil printr-o robie la străini mai mult sau mai puțin lungă. Mai e nevoie de exemple, când exemplul e la ușă, la fiecare pas al banalei vieți cotidiene? Citiți într-o lucrare a doctorului Nicolae Paulescu, numele comercianților români din str. Lipscani, din București, la 1880, când toate firmele, afară de 2-3, erau românești, și vedeți ce e azi. Priviți ce e azi până și în încrezutele orașe ale Olteniei dârze și veți primi, cred, de astă dată fără a o taxa de exagerată, afirmația primejdiei mortale în care ne aflăm.

Și, cercetând mai atent această amplă și multilaterală nenorocire în care am căzut, cercetând-o în mod sistematic, vom vedea că viața neamului e atât de amenințată și compromisă, din cauza că un imens, un apocaliptic complot s-a urzit contra întregii lumi, a tuturor națiunilor, mai ales creștine. El tinde a ataca cele două temelii de existență a unei națiuni: naționalitatea și spiritualitatea religioasă, creștină. Iar urzitorii sunt, evident, cei ce profită, cei ce se înstăpânesc în locul nostru, deasupra noastra: Jidanii, ajutați de francmasonerie.

Înainte de a mă izola, pentru a trata în amanunte subiectul meu: Societatea, sau „Liga” Națiunilor, trebuie să integrez acest subiect în cadrul din care face parte, adică în complotul mai sus amintit. O voi face în puține cuvinte. Așadar, atacând naționalitatea și disciplina spirituală creștină a unei națiuni, o dezarmezi, o robești și o distrugi.

Căci, Doamnelor și Domnilor, naționalitatea e un fenomen social tot atât de „natural”, de independent de viața omului, ca și toate fenomenele naturii. Aceasta nu înseamnează că fenomenul ruperii omenirii în grupuri izolate, naționale, e o realitate naturală actuală, pe care n-o putem ignora și desființa, printr-un act de voință. Aceste grupuri umane individualizate prin sângele rasei, prin limbă, obiceiuri, aspirații comune și pe deasupra tuturor, printr-o solidaritate egoistă și exclusivistă ce tinde să întărească o colectivitate etnică, neținând seama, ba manifestându-se uneori, cum e cazul Jidanilor, împotriva celorlalte, aceste grupuri – națiunile – sunt o realitate: ele există. E un truism, un lucru ce pare a nu mai avea nevoie de o demonstrație: existența națiunilor ca entități izolate, individualizate, care caută a se dezvolta pe sine în mod exclusiv și, foarte adesea, în paguba altora. E cazul Ungurilor, care totdeauna au tins, tind și probabil vor tinde a servi naționalitatea lor, nedreptățindu-ne pe noi Românii și pe alți vecini. E cazul Rușilor, al Bulgarilor, al altora, pe deasupra tuturor, al Jidanilor. Naționalitatea apare astfel ca singura forță capabilă a rezista acestor grupări naționale adverse: păstrarea naționalității ca centru de forță, de agregare, de solidaritate și rezistență, e condiția ființării noastre ca națiune independentă. Fără forța naționalității ne descompunem, ne pulverizăm, pentru a cădea apoi pradă națiunilor viguroase și conservate.

Pe de altă parte, dacă în domeniul vieții temporale naționalitatea e coloana vertebrală a vieții, această viață a națiunii nu e posibilă și asigurată fără o ordine spirituală sănătoasă, fără o moralizare și spiritualizare a indivizilor din națiune. Disciplina religioasă, în speță creștină, e un al doilea element indispensabil vieții. Naționalitatea și

spiritualitatea morală, creștină, se complectează, se angrenează, aducând echilibrul vieții omenești și putința ei de păstrare.

Ei bine, de o serie de decenii asistăm, cum am spus, la desfășurarea unui imens complot, ce se întinde aproape asupra tuturor națiunilor și care tinde a slăbi, a compromite, a altera până la desființare naționalitatea și creștinismul. Pentru a ne mărgini la ceeace se petrece în țara noastră, constatăm o serie întreagă de inițiative și societăți, mai mult sau mai puțin triunghiulare, puse sub patronaje, durere, adesea atât de auguste – diferite asociații de educație a tineretului, societăți zise creștine – în care totuși intră și chiar conduc mulți străini (cazurile Y.M.C.A., „triunghiul Albastru", „Tineretul conștient român", etc. și până și Cercetășia și altele dintre care nu lipsește nici „Institutul Social Român") – toate aceste înjghebări exercită o influență educatoare puternică asupra românilor, educându-i în toate direcțiile: sport, filantropie, simțăminte nobile, din care însă lipsește în mod foarte suspect și sistematic orice educație a sentimentului național și orice slăvire a lui Iisus. Se tinde să se dovedească, posibilitatea existenței unei spiritualități în afară de creștinism și a unei vieți în afară de naționalitate și chiar contra ei. Să mai amintim de francmasonerie, de presa noastră scrisă de Jidani, care, ne hrănește zi de zi, ne formează sufletul? Apoi literatura anumită, arta și toate celelalte manifestări ale activității omenești? E suficient să facem o privire sinceră înăuntrul nostru al fiecăruia, să constatăm câtă lumină creștină ne mai stăpânește, câtă castitate și să ne mărturisim că sufletul nostru e aproape gol de aceste simțăminte de care se rușinează (cine îndrăznește azi, dintre noi, a mai afirma valoarea cuvântului lui Iisus și, mai ales, a-l urma?) – e suficient acest lucru pentru a constata uriașele efecte, cumplitele victorii spirituale ale acestor atacuri antihristice. E suficient apoi să constatăm (ceeace am făcut adineauri) cum se îndeplinește pieirea în ordinea temporală, materială, a ființei noastre ca neam – fără ca cei ce conduc Statul român, să ia măsurile necesare dictate de instinctul și conștiința conservării naționale – pentru a ne da seama de descompunerea acestei forțe, care e naționalitatea noastră, în urma atacurilor iudeo-masonice.

Liga Națiunilor e doar una din aceste multiple forme de conspirație antinațională și anticreștină, care are tendința de a fi mijlocul suprem de încoronare și definitivare a rezultatelor deja obținute de iudeo-masonerie până acum în întreaga lume. Acest lucru, pe care știu că nu e suficient să-l afirmăm, ne vom strădui acum a-l dovedi.

Să vedem așadar ce este „Liga Națiunilor"? Ceva destul de simplu: ea este guvernul dictatorial al lumii, stăpânul națiunilor. Cel puțin juridicește, ea este aceasta. În fapt, nu îndrăznește să-și exercite însă, până acum, toate aceste drepturi. Dar ceeace este esențial, e ceea ce este Liga Națiunilor juridicește și poate deci deveni oricând în fapt (dacă națiunile își vor respecta angajamentul luat față de Ligă). Așadar, azi putem spune fără nici-o exagerare, că există un Stat mondial a cărui conducere și forță publică este încredințată „Ligii Națiunilor". Statele componente ale acestui Stat mondial și-au pierdut în bună parte suveranitatea, în folosul acestui supra-Stat.

Iată ce este „Liga Națiunilor" (căreia i se potrivește mai bine numele francez de „Societate a Națiunilor", deoarece o societate e o individualitate, o unitate în care dispar elementele componente, în timp ce o ligă e o simplă întrunire a unor unități disparate, ceeace nu e cazul pentru „Liga Națiunilor").

Care e scopul, idealul acestei „Ligi"? Acest scop e în strânsă legătură cu mentalitatea postbelică, fiind foarte explicabil ca pretutindeni să se ridice, a doua zi după armistițiul din 1918, o ură contra războiului, contra

carnajului, contra sălbăticiei omenești. Acest substrat psihologic a fost utilizat de către adevarații creatori ai Ligii Națiunilor (și vom vedea la urmă cine sunt) spre a lansa, a crea această instituție, dându-i ca scop aparent (tot la urmă vom vedea și scopul adevărat dar ascuns): înlăturarea arbitrarului, a bunului plac războinic, a forței brutale din viața națiunilor. Scopul acesta aparent al Ligii nici nu e numaidecât stârpirea războiului, deoarece ea însăși admite că sunt cazuri de războaie drepte, necesare – ci scopul e ca războiul nedrept, arbitrarul vieții internaționale, să dispară.

N-ar fi nimic de zis contra acestui scop, dacă-l considerăm în sine, independent de posibilitățile de realizare. E chiar ceva foarte nobil, seducător mai ales pentru spiritul superior al arianului, al creștinului iubitor de ideal, de distilare spirituală.
Dar de îndată ce examinăm problemele teoretice de realizare, apoi sistemul practic prin care s-a realizat în fapt acest scop constatăm o nesfârșită serie de vicii.

Aceste vicii ne dovedesc că un scop nu e suficient să fie nobil, când intră în domeniul realizării, ci trebuie să fie realizabil, deoarece în caz contrar sistemul de realizare se va întoarce exact contra scopului, în loc de a-l servi. Și, vom dovedi că exact acesta este cazul Societatii Națiunilor.

Într-adevăr, trebuie să constatăm că într-o societate omenească arbitrarul n-a putut fi niciodată înlăturat decât printr-un singur dizolvant al său: prin regula de drept, prim juridicizarea vieții sociale, adică prin încadrarea activității membrilor componenți în limite juridice. Fără o sistematizare juridică a vieții, nu e cu putință înlăturarea arbitrarului. Căci într-adevăr, ce este regula de drept, norma juridică? Ea este o reglementare obiectivă, prealabilă și unică a diferitelor raporturi și fenomene sociale. Se stabilește deci, pentru cazuri încă nenăscute, care va fi poziția forței publice în diferitele raporturi și conflicte dintre oameni. Prin însăși această calitate de reglementare prealabilă a situațiilor viitoare, regula juridică e imparțială, obiectivă, iar nu o soluție de circumstanță, subiectivă și personală. Iar prin calitatea ei de a-și exercita forța conținutului său în același fel, în toate cazurile similare la care se referă, regula de drept exclude și mai radical arbitrarul bunului plac, al agentului forței publice a Statului. Se prevede, de exemplu, prin regula de drept care creează și pedepsește delictul de furt, ca ori de câte ori, oricine ar fi, își însușește, în anumite condiții, lucrul altuia, va fi pedepsit într-un fel anumit. E astfel exclus arbitrarul dintre oameni prin putința ce li se dă, de a apela la intervenția forței publice, în soluționarea conflictului. De asemenea, e exclus arbitrarul judecătoresc, deoarece cel care judecă, cel ce exercită forța publică, e limitat de regula juridică de lege, de cod. E suficient să ne gândim ce ar fi un Stat, în care pe de o parte nu s-ar putea apela la intervenția forței publice pentru soluționarea unui conflict, iar pe de altă parte organele și autoritățile forței Statului – magistrații și administratorii, agenții executivi, etc – nu ar fi încadrați și limitați, în executarea puterii lor, de către legi, pentru a ne da seama că numai regula juridică poate desființa arbitrarul.

Ajungem astfel la concluzia ca Societatea Națiunilor nu-și va putea realiza scopul ei de combatere a arbitrarului din viața internațională a națiunilor – decât dacă este o instituție bazată pe un fond de principii și reguli juridice, limitatoare a puterii sale uriașe de guvern stăpân peste națiuni, de organ al forței publice a omenirii. Așadar, se pune chestiunea dacă Liga Națiunilor este sau nu o instituție juridică, o instituție care își exercită funcția de guvernatoare a lumii (dotată cu o uriașă forță publică) pe baza unor reguli de drept, care-i limitează și reglementează atribuțiile, împiedicând intervenirea arbitrarului în hotărârile sale?

Ei bine, răspunsul este negativ: Societatea Națiunilor nu e și nu poate fi o instituție bazată pe un fond juridic, ci e o simplă instituție politică, deci arbitrară. Ceeace vom dovedi: întâi în principiu, apoi în fapt.

În principiu, zic, chiar și în principiu, Liga Națiunilor nu poate avea o structură juridică. De ce? Pentru foarte simplul motiv, că în materie de reglementare a raporturilor dintre națiuni, regula juridică nu s-a putut înstăpâni de loc. Acea parte a Dreptului care se ocupă cu aceste raporturi dintre State, adică așa zisul Drept Internațional Public, e o disciplină juridică abia născândă și foarte incompletă, care se limitează exclusiv la reglementarea juridică a raporturilor de mică importanță din viața internațională, ca de exemplu regulile juridice în materie diplomatică, consulară, sau la înșirarea unor dispoziții ale unor tratate, aproape exclusiv reguli de procedură internațională. Nu veți găsi nici-o dispoziție în Dreptul Internațional Public, relativ la marile chestiuni ale raporturilor dintre State, ca de pildă dreptul unei națiuni asupra unui teritoriu, dreptul unei națiuni la independență, cazurile războiului drept și ale celui abuziv (norme juridice penale internaționale) etc. Nimic din toate acestea nu există în Dreptul pozitiv. Dar, mai grav, nu există asemenea sistematizări juridice nici în doctrină, nici așadar în Dreptul natural. De ce oare? Evident, nu din cauza lenei cugetătorilor juriști, ci din cauză că azi cel puțin, dacă nu întotdeauna, raporturile dintre națiuni nu sun susceptibile în ceeace au ele mai important, unei încadrări juridice. Căci ceeace caracterizează regula de drept, ca și orice regulă, lege științifică, este faptul de a fi expresia, dispoziția unei soluții constante, aplicabile unor serii de fenomene identice, care se repetă. Ori de câte ori un corp este lăsat să cadă, în anumite condiții, stabilește legea științifică a gravității, el va cădea într-un anumit fel. Ori de câte ori un om ucide în anumite condiții, stabilește regula științei dreptului penal, el comite crima cutare, deci este însăși în esența regulei științifice, raportarea ei la o serie de situații identice, care sunt susceptibile a se repeta, aplicându-se în acest caz aceeași lege, regulă, prealabil stabilită pentru situații viitoare, deci obiectivă, nearbitrară.

În raporturile de viață dintre națiuni nu s-au putut însă descoperi și forma reguli juridice, pentru motivul că marile interese naționale (conflicte de teritoriu etc) nu sunt fenomene susceptibile de a se repeta în condiții identice, reglementabile deci în prealabil printr-un sistem juridic. Să luăm, de pildă, dreptul unei națiuni asupra unui teritoriu (sursă aproape constantă a războaielor). Unii vor invoca , cu dreptate, dreptul istoric, sau voința majorității populației (cazul Ardealului pentru noi). Alții vor invoca, poate tot cu dreptate, numai dreptul istoric, indiferent de plebiscitul actual al unei populații intruse, colonizate, (cazul nordului Bucovinei etc). Tot atât de legitim se va putea invoca dreptul unei națiuni pașnice asupra unui teritoriu, pentru a-și asigura o graniță strategică, spre a se apăra contra unei națiuni războinice (cazul Cadrilaterului nostru), sau dreptul la frontiere naturale, dreptul la un teritoriu de siguranță a unei capitale (cazul Belgradului). Vedem așadar că aici, în această foarte importantă materie a raporturilor internaționale, drepturile sunt atât de variate, bazate pe atât de multiple fundamente istorice, geografice, militare, etnice, încât crearea unor legi științifice de drept, e cel puțin tot atât de dificilă, ca și găsirea așa ziselor legi istorice. Nu există situații fixe, care să se repete, compuse din aceleași elemente cărora să li se poată deci aplica aceeași soluție dinainte stabilită. În zadar am creea un vast cod, căci noile fenomene, noile conflicte nu vor putea fi încadrate în nici-un text.

La aceeași constatare ajungem, când e vorba de o altă sursă de conflicte internaționale: dreptul la independență al națiunilor. Când se naște acest drept, de vreme ce el nu este general, că e incontestabil că ținerea sub stăpânirea Europenilor a unor popoare sălbatice din Africa este admisibilă, dreaptă, folositoare? Unde e limita? De ce ar fi

mai puțin demn de independență un popor eroic ca Rifanii lui Abd-el-Krim, sau ca Burii, decât un popor european? Care poate fi criteriul juridic al independenței? Nemții nu susțineau oare (și Ungurii la fel) că, în virtutea unei pretinse calități a lor de Kulturvolk, au dreptul de a domina, spre a civiliza, multe națiuni europene, dacă nu pe toate, între care și pe noi Românii? Și aici, chestiunea este tot atât de instabilă și neprecizabilă științificește în reguli permanente, ca și în chestiunea teritoriului. Și așa mai departe. Viața națiunilor se confundă cu istoria, iar până acum încercările de a stabili legi istorice (cazul istoriștilor germani Knies, Hildebrand, Roscher) au dat greș. Cu atât mai mult sunt imposibile aici legile juridice, de amănunt.

Iată deci, de ce nu numai că Dreptul Internațional Public e aproape inexistent, dar nici în principiu constatăm că el nu poate lua naștere. Așadar, chiar în principiu ajungem la condamnarea Ligii Națiunilor pentru viciul capital: ea neputând avea la bază un sistem de reguli juridice, care să garanteze că atribuțiile ei vor fi exercitate obiectiv și în mod impersonal, este fatal ca ea să-și exerciteze aceste atribuții în mod subiectiv, arbitrar, devenind o simplă unealtă de conspirație politică, cu atât mai primejdioasă cu cât e mai puternică.

Dar nu numai în principiu apare exclusă posibilitatea dispariției arbitrarului internațional prin crearea Ligii Națiunilor – ci și în fapt.

Vom dovedi acum, cu câteva exemple că, după cum era fatal și inevitabil, Liga Națiunilor este și în fapt singurul lucru ce putea să fie: o instituție politică arbitrară. Vom cita patru exemple:

1) Examinăm mai întâi felul cum s-a organizat, în fapt, Liga Națiunilor, spre a vedea cât e de îmbibată de arbitrar politic însăși structura, organizația sa. Liga are două organe capitale: Consiliul și Adunarea Generală. S-ar crede în primul moment, că e vorba de două organe, unul executiv – Consiliul, altul legislativ deliberant, adevăratul deținator al puterii – Adunarea Generală; adică două organe asemănătoare guvernului și parlamentului dintr-un Stat. Căci așa ar trebui, de fapt, să fie: Consiliul să fie complectamente limitat și subordonat Adunării, deoarece el e compus numai dintr-o pare a Statelor din Liga Națiunilor, în vreme ce Adunarea Generală le cuprinde pe toate. Ei bine, lucrurile stau tocmai invers: Consiliul este factorul atotputernic în Liga Națiunilor, iar Adunarea Generală are un rol cu totul secundar și aproape pur formal. Nu există nici un drept de control al Adunării Generale, asupra activității Consiliului, iar atribuțiile Consiliului sunt supuse numai bunului său plac, fără cenzura Adunării Generale. Atribuțiile acestor două organe complectamente independente se împart în trei categorii: proprii și exclusive ale Consiliului (care sunt cele mai importante și numeroase), apoi atribuții proprii și exclusive ale Adunării Generale (aproape fără nici-o importanță) și câteva palide atribuții comune ale Consiliului și Adunării Generale. Spre a vedea această atotputernicie a Consiliului, enumerăm aici aceste atribuții:

1) Atribuții proprii și exclusive ale Consiliului:

a) Relativ la admiterea unui nou membru permanent sau nepermanent în Consiliu.

b) Relativ la schimbare sediului Societății Națiunilor.

c) Relativ la dezarmarea Statelor.

d) Relativ la prevenirea și autorizarea războaielor.

e) Relativ la sancțiunile de aplicat în materie de arbitraj.

f) Relativ la organizarea Curții Permanente de Justiție Internațională.

g) Relativ la aplicarea sancțiunilor prin blocarea economică și intervenție armată colectivă contra Statului recalcitrant.

h) Relativ la excluderea unui Stat din Societatea Națiunilor.

i) Relativ la executarea mandatelor asupra coloniilor.

j) Relativ la aplicarea tratatelor de protecție a minorităților și la autorizarea Statelor respective, de a-și modifica Constituția în ce privește acest regim de protecție.

l) Relativ la unele atribuții speciale în legătură cu trecutul război mondial (ex. chestiunea protecției orașului Dantzig, a teritoriului Sarre, a „Anschluss”-ului austriac etc.)

2) Atribuții proprii ale Adunării Generale:

a) Relativ la admiterea unui nou Stat.

b) Relativ la revizuirea tratatelor de pace.

c) Relativ la votarea bugetului.

3) Atribuții mixte ale Consiliului și Adunării

a) Revizuirea pactului.

b) Conciliere.

c) Alegerea judecătorilor Curții Permanente.

Așadar, se vede clar cum cele mai capitale atribuții (ca prevenirea și autorizarea războaielor, sancțiunile chiar armate contra Statului recalcitrant, dispozițiile de dezarmare, apoi stabilirea regimului minorităților etc) sunt de competența exclusivă a Consiliului, Adunarea Generală neavând nici un drept de control, indicații sau orice amestec. Și, ce se întâmplă? Dat fiind faptul că acest Consiliu e compus numai din membri permanenți ai marilor puteri – Anglia, Franța, Italia, Japonia, Germania – și din câtiva membri temporari, aleși tot de către membrii permanenți pentru câțiva ani, înseamnă că toată puterea Societății Națiunilor, în folosul căreia ne-am alienat noi suveranitatea națională, este în mâna unui Consiliu din care noi nici nu facem parte. Soarta noastră și a celorlalte zeci de State mai mici, dreptul de a face un război, de a ne înarma, de a ne organiza în interior relativ la minorități, toate acestea depind de bunul plac al d-lor Chamberlain, Briand, a nu știu cărui Japonez și Brazilian, membri ai Consiliului, față de care noi rămânem cu mâinile legate, obligați a ne supune tutelei lor arbitrare și nejuridice, fără a ne spune măcar cuvântul.

Dacă nu ar fi arbitrară și politică organizarea Societății Națiunilor, atunci se urmau cel puțin normele de Drept Constituțional al Statelor și s-ar fi dat atotputernicia în mâinile Adunării Generale, Consiliul fiind un simplu organ executiv al Adunării-Parlament. Dar aici încetează și democrația și spiritul juridic al Occidentului, pentru a face loc celei mai suspecte și arbitrare dictaturi: a unui Consiliu compus din 5-10 state puternice și atotstăpâne peste soarta întregului glob, care și-a distrus suveranitatea națională în beneficiul acestui admirabil areopag.

2) Trecem la al doilea exemplu de arbitrar ce stăpânește, în fapt, structura Societății Națiunilor și anume la procedarea (modul în care procedează s.n.) Societății Națiunilor, procedare pur politică iar nu juridică, la ceeace privește primirea sau refuzul primirii în Ligă a unor State petiționare. Acest exemplu ne arată nu numai că în Liga aceasta stăpânește arbitrariul, dar că și atunci când există reguli juridice pentru anumite situații, ele sunt călcate de către însăși Societatea Națiunilor, care și-a trasat aceste reguli. Și anume: pactul Societății Națiunilor, dispunând că orice Stat poate fi primit în Societate la cererea sa (deci o regulă de drept, impersonală, obiectivă), Societatea a refuzat totuși înscrierea Statelor: Georgia, Armenia, Ucraina, evident din motive pur politice, deși acestea întruneau toate condițiile juridice necesare admiterii în Societate. În schimb, au fost primite Irlanda și dominioanele engleze, deși ființa de Stat independent a acestora e cu mult mai discutabilă decât aceea a amintitelor State respinse. Așadar, bunul plac, interesul politic, domină încă o dată în Societatea Națiunilor, chiar și atunci când are deja determinate regulile de conduită, precise, clare, juridice. Ne putem întreba, cât de obiective și de nearbitrare vor fi hotărârile acestui Consiliu, atunci când el nu e limitat de nici-o regulă de drept (de ex. pentru autorizarea unui război, pentru clasarea unui război ca just sau injust).

3) Un al treilea exemplu de arbitrar în fapt, se găsește în foarte importantul art. 12 din pact, relativ la autorizarea războaielor și la sancțiunile de luat contra Statului ce nu se supune poruncilor Consiliului Ligii. Acest articol prevede că orice asemenea hotărâre a Consiliului nu e obligatorie pentru Statul la care se referă, decât dacă hotărârea Consiliului e luată cu unanimitate de voturi. În cazul când hotărârea e luată cu simpla majoritate, ea nu mai e obligatorie, beligerantul e liber a face ce vrea, fără a se expune rigorilor represiunii armate sau economice din partea Ligii. Dispoziția aceasta, care nu se justifică cu nici un argument de drept, are ca scop simpla promovare a arbitrarului marilor puteri, membre permanente în Consiliu, care nu vor fi niciodată expuse a se vedea stânjenite de către Ligă în această enorm de importantă chestiune a războaielor, deoarece e suficient ca Statul mare putere interesat, membru în Consiliu, să fie de altă părere, pentru ca unanimitatea și deci obligativitatea să nu mai existe.

Și când ne gândim că aproape exclusivul scop al fondării Ligii, a fost tocmai introducerea unei discipline, a unei supra-autorități în materie de războaie, vedem cum, prin acest art. 12, Liga își pierde orice putere și posibilitate de disciplinare față de marile puteri, pentru a rămâne doar tiranul dictatorial al micilor State, robite acestei Ligi. E aici oare o imparțială preocupare juridică la bază, sau o simplă și arbitrară manevră de dominație a marilor State asupra celor mici?

4) Un ultim exemplu credem că va întregi suficient, lumina făcută în această chestiune a arbitrarului stăpân și în fapt asupra Ligii Națiunilor. Și anume, așa zisul „pact al minorităților". Acest „pact", cuprinzând o serie de obligații pe seama Statului care are în sânul sau minorități etnice, trebuia impus tuturor Statelor având minorități, dacă ar fi ca în structura Ligii Națiunilor să domine senina obiectivitate juridică. Toți cei care corespund prevederii respective: State cu minorități numeroase, să fie puși sub puterea de control a acestui pact; iată ce ar fi fost drept, și o dovadă de organizare obiectivă, juridică a acestei „Societăți". Dar nu! Regimul de protecție a minorităților care, după cum am văzut, este supus cenzurii exclusive a Consiliului, nu a fost impus tuturor Statelor cu minorități. El nu a fost impus Franței, care are câteva milioane de minoritari italieni, jidani, spanioli, germani, fără a socoti pe cei din colonii. El nu a fost impus Angliei, cea care (ulterior instituirii acestui pact al minorităților) a protejat atât de dulce minoritatea irlandeză; el nu a fost impus Germaniei, Italiei, toate State cu numeroase minorități. Dar strașnicul „pact" a fost impus României, Poloniei și altor State mai mici, și încă în cea mai revoltatoare formă: cu obligația ca prevederile „pactului minorităților" să fie introduse în Constituție, care Constituție nu mai poate fi modificată, în ceeace privește acest regim al minorităților, nici chiar de către Adunările Constituante, ci numai după prealabila autorizare primită din partea Consiliului Societății Națiunilor. Nici voința regală, nici voința națională prin Parlamentul său constituant, nu mai are posibilitatea de a schimba acest regim al minorităților, dacă e vorba să respectăm iscălitura noastră, de pe pactul Societății Națiunilor. E un caz tipic de totală alienare a suveranității noastre naționale, în folosul Consiliului de la Geneva (care are drept secretar general, factotum, pe jidanul Sir Eric Drummond). Dacă la baza Societății Națiunilor ar sta o preocupare de îndepărtare a arbitrarului din viața internațională, printr-o disciplinare juridică a acestei vieți, nu s-ar putea ca asemenea monstruoase abuzuri și favoritisme personale să fie cu putință.

Iată deci cum prin aceste patru exemple credem, Doamnelor și Domnilor, că am demonstrat suficient că și în fapt, în realitate, Societatea Națiunilor nu este decât un organism de servire a arbitrarului, așa cum ne-am străduit a demonstra, mai înainte, că, în principiu, e condamnată a fi.

E timpul de a trage concluziile, arătând, dacă mai e nevoie, primejdiile ce ne amenință țara din partea viciilor arătate în organizarea acestei autorități supranaționale.

Concluzia asta s-a degajat, socotim, singură în firul expunerii noastre, și nu avem decât s-o repetăm, precizând-o: creată pentru a evita omenirii consecințele grozave, recent văzute și simțite în 1914-1918, ale stăpânirii nedreptății, a poftelor nestăvilite ale națiunilor lacome și tari, consecințe ce nu puteau fi evitate decât prin distrugerea arbitrarului vieții internaționale, în urma disciplinării ei juridice, a încadrării acestei vieți în limite obiective, impersonale, de drept – Societatea Națiunilor, imposibil de realizat chiar și în principiu, nu este decât un organ de nouă promovare a arbitrarului, promovare cu atât mai primejdioasă, cu cât în fața comploturilor ei politice, Statele, despuiate de suveranitate, stau neputincioase, dezarmate. S-a înlocuit autocrația Kaizerilor și a Țarilor, cu

aceea a unui Consiliu compus din alți Kaizeri și Țari. S-au schimbat doar uneltitorii, dar arbitrarul a rămas atotstăpânitor în viața națiunilor.

Astfel, Societatea Națiunilor apare pe de o parte, ca o formă de atac contra națiunilor, iar în pretențiile sale de activitate intelectuală, culturală ea se vădește a fi o forță de atac, contra spiritului și a culturii creștine, prin dizolvarea culturilor naționale, spre a le înlocui cu un spirit de internaționalism „umanitar” liber-cugetător, individualist.

Dar ar fi să fim incomplecți dacă nu am arăta aici, că în dosul acestei fațade se ascunde aceeași mână neagră, același complot contra națiunilor și creștinismului, despre care am amintit la începutul expunerii noastre, și anume: francmasoneria jidovească.

Cu scopul de a desființa suveranitatea Statelor, spre a o înlocui cu un superguvernământ, care de fapt să fie în mâna iudaismului mondial, s-a început și creat această Societate a Națiunilor, ca o punte de trecere spre acele State Unite ale Europei capitalismului jidovesc, State Unite atât de mult predicate de toți francmasonii. Și, vom dovedi afirmația noastră despre originile francmasonice și jidovești ale Societății Națiunilor cu câteva documente de înaltă valoare.

În admirabila revistă a Monseniorului Jouin, „Revue Internationale des Sociétés Secrétes”, care apare la Paris cu scop precis de combatere a francmasoneriei, se arată într-un studiu documentat (nr 47 din 24. 11. 1929) cum Societatea Națiunilor a fost concepută în lojile masonice, cum acestea au lansat ideea ei. Cităm câteva pasaje:

„La 14 și 15 ianuarie 1917 are loc la Paris o conferință a francmasoneriei din țările aliate, care decide să convoace un Congres al masoneriei națiunilor aliate și neutre, pentru a căuta mijloacele de a ajunge la constituirea Societății Națiunilor, spre a vedea omenirea liberându-se în viitor de dezastrele care paralizează mersul civilizației. La acest Congres, frații Corneau și Peigné au preconizat scopurile Congresului în acești termeni: „Să se prepare Statele Unite ale Europei, să se creeze o autoritate supranațională, care va avea ca scop să rezolve diferendele dintre națiuni; Francmasoneria va fi agentul propagandei acestei concepții”. Apoi la ședința de la 28 iunie 1917 (cu aproape doi ani înaintea întemeierii Ligii și, în timp ce războiul era încă în curs), generalul Peingé, Mare Maestru al Marei Loji a Franței, alcătuiește un proiect de Statut pentru această „Societate a Națiunilor”, proiect care seamănă perfect cu pactul Societății Națiunilor. Revista francmasonă franceză „Convent de la G-de Loge de France”, în numărul său din 1922, pag. 235-236, spune între altele: „Scopul principal al Ligii Națiunilor, trebuie să fie crearea unui patriotism pentru Liga Națiunilor, pe scurt, formarea Statelor Unite ale Europei și mai ales Federalizarea întregii lumi. Să fie dezarmate Statele izolate și să fie în schimb înarmată Federația Statelor Asociate. Acestea sunt cele două faze ale aceluiași progres.”

De altfel, această concepție francmasonă a unui guvern supranațional, stăpân asupra lumii întregi (și condus, firește, de francmasoneria jidovească), nu a apărut numai în 1917. Ea e veche. E destul a cita din studiul d-lui dr. Paulescu, relativ la această chestiune (Buletinul anti-iudeo-masonic de la 1. 01. 1930 pag. 22) următorul pasaj dintr-un articol publicat încă în 1864, de Jidanul Lewy Bing în „Les archives israélites”: „Nu e oare natural și

necesar de a vedea în curând un Tribunal Suprem, însărcinat să descurce plângerile dintre Nații și Nații, judecând în ultimă instanță, și al cărui cuvânt să impue lumii întregi?”

Apoi „Protocoalele Înțelepților Sionului” spun încă în 1901: „Noi vom obosi într-atât pe creștini, încât, îi vom forța să ne ofere o Putere Internațională (…) în care vom îngloba toate Statele din lume, și va forma un Super-Guvernământ. În locul guvernelor actuale, vom pune o sperietoare, ce se va numi Societatea Națiunilor.”

Iată deci până și cuvântul de „Societate a Națiunilor” regăsit în aceste documente francmasonice jidovești, de acu-s 30 și 50 ani.

Dacă ne gândim cât de stupid și neînțeles este că deși se știe bine ce poate fi o astfel de „Societate a Națiunilor”, Statele să-și știrbească grav suveranitatea în folosul acesteia, va trebui să constatăm că această orbire stupidă și neînțeleasă a lumii politice, nu poate fi o simplă greșeală ci rodul voinței oculte a francmasoneriei care a creat stârpitura de Societate de la Geneva, în lațul căreia ne-am vârât noi capul, de bună voie.

Crearea Societății acesteia a Națiunilor, atât de ridiculă în principiu și irealizabilă, cu toată afișarea idealului ei nobil, și creerea acestei stăpâniri arbitrare pe care noi ne-am pus-o în cap, deci comiterea unei atari greșeli imense și colective a tuturor Statelor lumii, nu poate fi decât rezultatul unui complot. Căci, dacă ar fi putut fi orbit un om de Stat oarecare la un moment dat, nu puteau fi însă orbiți toți oamenii de Stat ai lumii fără a se sesiza de greșala lor și a o repara la timp. Și, dacă totuși Societatea Națiunilor a luat ființă, în dauna suveranităților naționale, aceasta este din cauză că uneltele francmasone din toate Statele au fost complice, conștient sau inconștient, la subminarea viitorului patriilor lor. Singure Statele Unite ale Americii de Nord fac excepție și au refuzat tutela de la Geneva (deși Wilson a avut un rol formal atât de important la întemeierea Societății Națiunilor).

Ce este de făcut? E foarte simplu. Această „Societate” trebuie nesocotită și desființată, iar suveranitatea națională reintegrată în deplinătatea drepturilor ei. Uriașul complot mondial, despre care am vorbit, va primi prin aceasta o capitală lovitură, distrugându-i-se una din cele mai prețioase arme.

Și, drept încheiere, să-mi îngăduiți a-mi exprima o convingere: socot că neamul românesc va avea ocazia în această uriașă luptă, să facă dovada calităților sale de bun simț, înțelepciune și vitejească hotărâre, luând un loc de frunte în inițiativa și ducerea la capăt a luptei.

Întreaga civilizație creștină este amenințată de complotul mondial francmasonic-jidovesc. Stăm în pragul acestei dominații mondiale (se vorbește doar atât de mult despre Statele Unite ale Europei). Ei bine, Occidentul îmbătrânit, care a dat până acum destul civilizației și este azi în declin, acest Occident fruntaș se va muta în Orient! Centrul ideilor salvatoare, al forțelor vitale biruitoare, va trebui sau va putea fi acest Orient latin al Europei. Putem spune că la noi, mai mult decât în orice țară, s-a menținut sănătatea de simțire și cugetare în fața valului masonic cotropitor. Și, în această țară, izvoare de energie și de mântuitoare jertfă, care știu și cred fără clintire că se vor revărsa mâine, inaugurând această mare epocă de ascensiune a neamului românesc spre culmea îndrumării și strălucirii mondiale. Demonul masonic va primi prima cruntă încleștare și izbitura pe acest pământ al Daciei, iar după aceasta sfârșitul său nu va mai fi departe.

Simt aceasta în pulsația tineretului românesc, în inimile majorității Românilor, în sângele nostru cald care vrea viață și strălucire, onoare și libertate. Și știu că așa va fi, deoarece cunosc hotărârea, spiritul de jertfă și transcedentalul idealism al taberei predestinate, care mâine, călcând cu bucurie, în toi de luptă, pragul eternității spre a ne părăsi pe noi, cei din lumea aceasta, va deschide porțile șuvoaielor de vitalitate ancestrală, care stau gata de năvală pentru salvarea unei lumi condamnate.

IONEL MOȚA

(Conferință ținută la Cercul de Studii
al Centrului Studențesc București
15 DECEMBRIE 1929)